

махъ и пушка даже. Пушкитѣ се раздадохъ на по-опитнитѣ. Колкото за мене, азъ пушка не съмъ хващаль прѣзъ цѣля си животь и не зная даже какъ се пълви. На менъ пушка не се даде толкова по-вече, че нѣкои отъ тѣхъ бѣха счупени и не достигаха за всички. Когато излѣзохме на Атлиманъ, Горановъ и Бояновъ искаха пушки отъ селянитѣ да довържатъ четата, и каняха даже нѣкои да взематъ участие, но никой не дойде.

— Познавате ли Ставри Дражевъ?

— Зная го, родомъ е отъ Ямболъ и отъ него научихъ, когато бѣхъ въ затвора въ Цариградъ, че имало поръчка отъ Горанова за пушки. Зная още отъ затвора, че Дражевъ е билъ приготвенъ да дойде въ България, но не зная, какво сж кровли съ Набокова и Горанова, понеже отъ мене всичко се криеше.

— И тъй въ прѣдварителнитѣ показания казвате, че сте били въ четата на Набокова, а сега отмѣнявате това показание, като казвате, че сте дѣйствували несъзнателно, по принуждение?

— Да. Дохождахъ да се захвана за мирни занятия, а не да вдигамъ бунтъ.

— Да се върнемъ пакъ на Бургазскій бунтъ. Вий казахте, че когато Горановъ ви обявилъ, че ще стане бунтъ, вий не сте смѣяли да съобщите на властта, защото се бояхте да не ви убиятъ, тъй ли?

— Да. Той тури хора да ме слѣдятъ, да не ги издамъ.

— Каква длъжностъ имаште вий тогава?

— Писаръ въ Окр. Управление.

— Излиза, че вий не сте били довѣрено лице на Горанова, а между това, когато става бунта, васъ ви назначаватъ за секретаръ на врѣменното правителство. Какъ да си обяснимъ това?

— Тѣ ме накараха съ сила да приема секретарството.

— Но, г. Поповъ, секретаръ на правителството — това е нѣщо вродъ министръ. Бургазското царство, колкото да е било. всѣ е било царство и, като въ всѣко царство, министритѣ не могатъ да бѣдхтъ назначавани на сила, съ револверъ, а по довѣрие.

— Азъ бѣхъ секретаръ не по довѣрие, а защото нѣмаха други хора.